

Návštěva kraje Nikolaj Šuhaj

Na konci prázdnin 98´ jsme se rozhodli podniknout čtrnáctidenní cestu po západní Ukrajině neboli podkarpatské rusi či zakarpatské Ukrajině. Vedla nás k tomu hlavně chuť poznat tuto část bývalého SSSR a hlavně skutečnost, že jako studenti máme trochu hluboko do kapsy. To opravdu v této zemi moc nebránilo našemu putování.

Jelo nás celkem šest, s tím že dva z nás se vrátí o týden dříve. Co se týče peněz mě cesta přišla asi na 2000 korun (započítáno: pojištění, cesta, jídlo kupované po cestě, filmy, strachovka a v podstatě vše co nás potkalo po cestě).

Zúčastnění: Kajman, Roki, Gazda, Aleš, Honza a moje maličkost.

Trasa: Praha, Michalovce (sk), Užgorod, Mukačevo, Volovec, hřeben Boržavy, Rječka, Mežhorje, jezero Sinivir, Koločava, Krásna Polona, Višné Německé, Úst Čorná, Teresva, Chust, Užgorod, Michalovce, Praha.

Nějaké ty rady na cestu: Nejdříve bych chtěl upozornit na věci, které byste asi nečekali přesto, že jsou na Ukrajině úplně normální. Spousta lidí se bojí nejvíce okradení to určitě v této zemi hrozí. Doporučuji nebrat si sebou moc peněz, které stejně v horách nebo na vesnicích neutratíte. Já jsem měl sebou kromě sk na cestu zpět ze Slovenska asi třicet dolarů v jednodolarovkách. Některé jsem na hranicích vyměnili za hřivny. Není dobré se ohánět s většími bankovkami zvláště na tržištích. Pokud budete vypadat trochu nemajetně tím lépe. Nutno poznamenat, že jsme se s žádnou větší krádeží nesetkali. Asi se nevyhnete okrádání na jízdě, ale tyto nelegální příplatky byli pro nás většinou zanedbatelné a pohledem na chudé obyvatelstvo nám to ani moc nevadilo.

Nikdy nikomu nedávejte pas do ruky, samozřejmě není-li to nutné. Slyšeli jsme o vymáhání peněz za vstup do rezervace.

Co se týče jízdních řádů, kromě větších nádraží a centrálních zastávek nejsou. Ba co více někde nejsou ani ty zastávky. Autobus prostě někde zastaví. S vlakem je to podobné například v Mukačevu je zastávka pod mostem, kromě mostu tam nic jiného není.

S časem je to trochu složitější, oficiálně je čas na Ukrajině posunut o hodinu, ale často tam používají náš čas, měl jsem dojem že náš čas prostě někde znamená náš a jinde prostě čas Kyjevský. Pro orientaci je dobré místo otázky našeho času se zeptat kyjevského času?

S potravinami je to celkem v pohodě chleba a vodka se dá koupit všude ostatní věci lze koupit na tržnicích kde je západní zboží, samozřejmě ale dražší než u nás. Co se týče úplatků nejsou potřeba, cigarety jsou díky daním na Ukrajině levnější s alkoholem je to asi stejné jako u nás. Nejlepší mapa co se dala sehnat byla mapa polská existují i mapy z první republiky, ale ty se

sehnat nedají k dostání je i průvodce který docela ujde. Rusové byli dosti opatrní co se týče veřejného zmapování krajiny, hlavně v oblastech bývalých radarových stojů a pod.

Než začnu popisovat cestu ještě několik informací o vstupu do země. Ke vstupu je potřeba pozvánka nebo vízum a nebo (voucher) což je razítko, které Vám poskytne většina cestovek, ale samozřejmě ne zadarmo. Ceny se hodně liší je třeba se informovat i u cestovek na Slovensku viz. průvodce. Kajman tento problém vyřešil přímo excelentně, napsal si žádost s kulatým razítkem turistického oddílu, ve kterém nás popsal jako členy oddílu, o vystavení razítka AB OBMEH do našich pasů, což se s menším reptáním úředníka na pasovce podařilo a mi měli cestu na Ukrajinu otevřenou. Poslední co Vás na hranicích potká je strachovka. To je jakési takési pojištění, které je kromě toho, že stálo 6 hřiven celkem k ničemu. Budete donuceni si jej koupit nezávisle na našem pojištění.

Popis cesty: Jeli jsme ze slovenských Michalovců ukrajinským autobusem přes Užgorod do Mukačeva. Cesta stála 120 Ks. Na hranicích jsme vyměnili některé dolary za hřivny v kursu 2,12 za dolar. Z Mukačeva jsme jeli vlakem do Volovce. Na vlak jsme čekali asi dvě hodiny jízdenky se prodávali až chvíli před odjezdem vlaku. V Mukačevu je stanice a nádraží, stanice již zmiňovaná pod mostem a nádraží bylo asi 2Km od konečné zastávky autobusu.

Vlaky vzhledem ke stavu kolejím a vlaku jezdí hodně pomalu. A tak jsme přijeli nečekaně do Volovce za tmy. Po cestě jsme byli ustavičně sledováni místní mládeží. A tak není divu když naší prioritou po vystoupení z vlaku bylo co nejrychleji zmizet z městečka. Běželi jsme podél kolejí naháněni auty, které nás nejspíš chtěli za poplatek odvézt. Aut nás zbavilo až přeběhnutí kolejí.

A tak naše nohy občas napáleny slepými ulicemi, rychle směřovali z nekonečného městečka do lesa. Konečně za městem a teď do kopce přes louku do lesa. Pozor stát a ticho někdo za námi jde! Mlčky nasloucháme nočnímu tichu, ale nic neslyšíme ani nevidíme. Musíme zvolit jinou taktiku jestli se nechceme probudit s nožem na krku. Půjdeme dál do lesa po čase se tři z nás zastaví, ostatní půjdou dál a budou dělat dojem celé skupiny. My si zatím prohlédneme pronásledovatele necháme je projít kolem nás, nadběhneme je setkáme se s ostatními a poradíme se co dál. Tak sedíme v tichu lesa, slyšíme vzdalující se kamarády ale pořád nikoho nevidíme. Prohlídli snad naší lest, pak by bylo lepší se vrátit k ostatním neboť více lidí více zmůže. Po patnácti minutách rezignujeme a vracíme se. Postavíme v lese stany a jdeme spát. V noci kromě bouřky se nic nepříhodilo. Jdeme si prohlédnout terén, a je nám vše jasné na louce se páslo stádo ovcí. Balíme stany a potkáváme stařenku, která se ptá jestli jsme se v noci nebáli.

Stoupáme na hřeben Boržavi cestou už dost prší. Po hřebeni dojdeme až k televiznímu vysílači, tedy jak jsem posléze poznal, díky mé studijní profesy kromě vysílače TV stanice obsahovala tzv. radioreléovou výbavu. Jelikož nám došla voda požádal Gazda o vodu. Načež se nám dostalo vřelého přivítání s vodkou v ruce. Po přípitku nás obsluha asi 8 lidí kteří tam stavěli nebo obsluhovali meteorologickou výbavu vyzvali k přenocování. Nebylo důvodu k odmítnutí. A tak jsme postupně pronikali do tajů života místních obyvatel. Tak například podpora v nezaměstnanosti činila 16 hřiven to při ceně chleba asi 1,5 hřivy, není zrovna moc.

Nutno poznamenat, že mít na Ukrajině práci bylo velké štěstí a ještě větší štěstí bylo dostat za ní zapláceno. Hlavní ing. stanice se chlubil velice dobrým platem 70 dolarů. Díky Iljovi se mi dostalo odborné prohlídky stanice, která skončila dekódováním novy a shlédnutím večerních

zpráv. Po ochutnání z každé samohonky jsme si nějak přestali přes malou jazykovou bariéru rozumět a šli jsme spát. Ráno nás čekala další část hřebene, ze které bylo vidět radarové stoje. K večeru začal hřeben klesat a mi došli k prvním stromům, kde bylo tábořiště a pramen vody. Postavili se stany a mi přespali. Třetí den byl naprosto zoufalý přes mlhu nešlo vidět víc jak na dva metry, zůstali jsme tedy další den.

Ráno nás to přestalo bavit a sestoupili z kopce do vesnice Rječka. Tam provedly nákup a směřovali 5Km k zastávce autobusu na kterou nás navedl pastevec s flaškou. Na zastávce nastalo loučení se dvěma členy výpravy Honzou a Alešem. Autobus nás zavezl do Mežhorje na centrální zastávku odkud jezdí autobusy na Sinivir. Podle jízdního řádu měl jet autobus asi za dvě hodiny, protože přišlo čekali jsme na stanici. Za hodinu přišel řidič, že se jede už teď a že nám prodá lístky on, samozřejmě s mírnou přírážkou. Na Siniviru nás zastihla další bouře a mi toho měli už dost.

Rozhodlo se k přespaní v místní turbáze kde nás to vzhledem k času a počasí stálo každého 6 hřiven. Další den šlo pokračovat až odpoledne, vyrazili jsme krásným údolím s desítkami malých vodopádů směrem k jezeru Sinivir. Cesta je po silnici a je docela dlouhá, ale určitě stojí za to. Skoro na začátku cesty nás zastavilo auto se čtyřmi Ukrajinci, a že nás vezmou sebou. Ale neuspěli. Jen pomyšlení na cestu autem v osmi lidech a čtyřmi baťohy nás to nikterak nelákalo. Další důvod byl jednak ten, že cesta stála za to jít pěšky a slušnost za stop na Ukrajině zaplatit a to většinou daleko více než za autobus. Za branou, která ohraničovala chráněné území nás odbočka zavedla až k muzeu splavby. Pěkná, ale docela krátká prohlídka. Nikdo nelitoval této odbočky. Asi dva kilometry pod jezerem se nás zmocnila touha spatřit Sinivir za světla a tak se stoupání změnilo v menší běh. Pohled na západ slunce nad jezerem byl pěkným závěrem dne. Legenda vypráví o Sini, která plakala pro svého Vira až naplakala jezero. V parku je zakázáno stanovat, ale nacházejí se zde altánky a tak je možno v nich spát. Ráno po snídani nás čekala cesta údolím zpět až do původní vesnice, tam nás kousek svezl autobus, dokonce zadarmo. Cesta, po které se šoupli naše nohy vedla do známé Koločavy, táhne se přes několik vesnic, kde Vás budou neustále prosit děti o žvýkačky, bonbóny a čokoládu, pokud Vám ještě něco zůstalo tak po téhle cestě ne. Ve vesnici nás informovali, že lze přespát ve škole Ivana Olbrachta. Školnice uměla docela dobře česky a tak nám udělala výklad, v malém muzeu Nikoli Šuhaje, které se nachází rovněž ve škole. Za přespaní ve škole chtěli dvě hřivny, vzhledem k počasí jsme zůstali dva dny.

Za koločavou se dá vystoupit až na hřeben Krásné Polany, která sice moc krásná díky nedostavenému plynovodu není, ale pohled shora na Koločavu se Vám bude líbit. A tak cesta po hřebeni trvala celý den až do sedla s pramenem.

Další den s námi hřeben po čase sestoupil až do Višné Německé a dále po silnici do Úst Čorné. V Úst se dá přespát za draho v hotelu, nebo za hřivnu na chatě horské služby.

Pomalu, ale jistě náš výlet začal směřovat domů. Z Úst sice vede úzkokolejka ale osobní vlaky tam nejezdí a tak se jelo autobusem do Teresvy. Odtud vlakem do Chustu, kde jsme díky místnímu dobrákovi dostali pokoj v recepčním hotelu Vrchovina za 6 hřiven.

Na druhý den nás vlak dovezl až do Užgorodu, kde jsme utratili poslední hřivny a nasedli s pašeráky cigaret do autobusu do Michalovců. Cestou přes hranici celníci autobus probrali a za hranicemi s námi jel jen jeden kluk, kterému Kajman, nějaký ten karton převezl. Autobus nás vysadil na Slovensku u Šíravy. Poslední noc tedy už byla na Slovensku a další den už nás vlak vezl do Prahy.

Ukrajina 1998

Napsal uživatel Administrator

Pondělí, 24 Srpen 2009 15:12 - Aktualizováno Pondělí, 24 Srpen 2009 15:56

Na co jsem zapomněl: cestou přes hranice Ukrajiny ze Slovenska je třeba dát si pozor na autobus ve kterém si necháte věci a půjdete si pro strachovku a měnit peníze. Nejspíš kromě Vás pojedou autobusem pouze Ukrajinci, ti budou vybaveni skoro okamžitě a proto se Vám může stát, že autobus prostě zavře dveře a odjede. Skupině Čechů, kterou jsme potkali na Boržavě se to stalo, řidič na ně zapomněl a odjel jim skoro se vším. Nakonec po honičce autobusy, jimž jim vyšli vstříc, našli autobus jak se pro ně vrací na hranici. Doporučuji z vlastní zkušenosti autobus hlídat a třeba se v něm vystřídat.

Volod'a 12.3. 1999 Praha